

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Τὰ Σπαθιά τοῦ ΧΑΛΑΣΜΟΥ

77

Ὁ πόλεμος
ξαναρχίζει

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ, ὁ νάνος σύντροφος τῶν Ὑπερανθρώπων, μὲ τὸ κωμικὸ πρόσωπο, τὴ μεγάλη γελοία μύτη καὶ τὴν παράξενη ψυχὴ πού εἶναι γεμάτη παθολογικὴ δειλία καὶ συγχρόνως ἀτρόμητο θάρρος, δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ ἀκόμα ἀπὸ τὴν τελευταία του περιπέτεια (*).

— Παναγίτσα μου!, λέει ἑσπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρό-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 76, «Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα», ὅπου ὁ Κοντοστούπης, χωρὶς κἄν νὰ υποφιάζεται σῶζει τὸν πλανήτη μας ἀπὸ τελειωτικὴ καταστροφή.

να στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων. Χριστοῦ λάκη μου! Ὡστε ἐκείνο τὸ σκοινάκι πού μπερδεύτηκε μέσα στὸ σκοτάδι στὰ πόδια μου καὶ τὸ τράβηξα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῶ, πρὶν λιποθυμήσω ἦταν ἓνα καλώδιο, πού συνέδεε τὴ συσκευή ἀνατινάξεως τῆς Ρεγκίνας μὲ ἀτομικὲς βόμβες θαμμένες μέσα στὴ Γῆ;

— Ναί, θεῖε Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας χαμογελώντας.

— Μὴ μοῦ τὸ λες ἔτσι ἀπτόμομα καὶ πάθω καμμιὰ δουλειά!, τραυλίζει ὁ νάνος χλωμιάζοντας. Καί, ἂν δὲν τὸ τραβοῦσα, ἡ Γῆ θὰ τινάζοταν στὸν ἀέρα ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές;

— Ναί, θεΐε Κοντοστούπη.

— Μή μου τὸ λὲς καὶ μὲ πάρχουν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὴ συγκίνησι! Νὰ σὲ φιλήσω, χερσάκι μου! Ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ σὰς τράδηξε τὸ καλῶδιο; Τὸ δεξιὸ ἢ τὸ ἀριστερό; Δὲν πειράξει! Θὰ σὰς φιλήσω καὶ τὰ δυὸ! Μάτς! Μούτς! Εἶμαι περήφανος γιὰ σὰς! Γιὰ νὰ σὰς ἀνταμείψω, λοιπόν, θὰ σὰς ἀγοράσω ἀπὸ ἕνα... ρολοί, ἕνα γιὰ τὸ δεξιὸ κι' ἕνα γιὰ τὸ ἀριστερὸ χέρι! Ἔπειτα θά...

Σωπαίνει, γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ μπήζει τὶς φωνές:

— Καὶ οἱ ἀτομικὲς βόμβες; Τί γίνανε οἱ βόμβες; Εἶναι πάντα χωμένες μέσα στὴ γῆ; Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

— Ὁχι, θεΐε Κοντοστούπη!, ἀπαντάει ὁ Ὑπερέλληνας. Κατεβήκαμε στὶς ὑπὸ νόμους, πού εἶχε ἀνοίξει ἡ Ρεγκίνα μὲ τοὺς Δέκα μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μαζέμαμε τὶς βόμβες καὶ τὶς βάλαμε πάλι στὴν ἀποθήκη τοῦ ἐργοστασίου ἀπ' ὅπου τὶς εἶχαν κλέψει οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου!

Ὁ Κοντοστούπης, καθησυχασμένος τώρα, κάνει τὸν καιμπόσο.

— Μπράβο!, λέει μὲ στόμφο. Εἶστε ἀντάξιοι... βοηθοὶ μου! Μὲ ἀπαλλάξατε ἀπὸ τὸν κόπο νὰ πάω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ μαζέψω τὶς βόμβες!... Ἄχ ἄτμη Ρεγκίνα! Δέ θὰ πέσης καμμιά φορά στὰ χέρια μου μαζί μὲ τοὺς Δέκα; Θὰ σὰς κάνω νά...

Δυὸ μορφές, ἡ μιὰ κόκκινη κι' ἡ ἄλλη κίτρινη, κατεβαίνουν ἀπὸ ψηλά, σκίζοντας μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα τὸν ἄερα, καὶ προσγειώνονται στὴ βεράντα.

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ γιὸς του ὁ Κεραυνός, πού ἐπιστρέφουν ἀπὸ μιὰ ἀνίχνευσι τοὺς στὸν Ποσειδῶνα καὶ στοὺς ἄλλους πλανῆτες.

Τὰ πρόσωπα τῶν δυὸ ἠρώων εἶναι ταραγμένα.

— Ὁ πόλεμος μὲ τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα Ὑπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ σοβαρὴ φωνή, ἀρχίζει πάλι! Οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου ἐγκαταστάθηκαν στὸν πλανήτη Ἄρη καὶ πρέπει νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τους, πρὶν ἐτοιμαστούν καὶ χτυπήσουν πάλι τὴ Γῆ μὲ ἀτομικὲς βόμβες!

— Ἄγιοι Πάντες!, τραυλίζει ὁ νᾶνος. Δέ θὰ μὰς ἀφήσουν ποτὲ ἡσυχους, λοιπόν, ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα; Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

— Τί ἀκριβῶς συμβαίνει; ρωτάει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, πού εἶναι καθισμένος στὴ βεράντα μαζί μὲ τὴν Ἀστραπή, τὴν Ἐλσα καὶ τὴ Λάουρα.

— Προσγειωθήκαμε στὸν Ἄρη γιὰ νὰ τὸν ἐρευνήσουμε ἀπαντάει ὁ Ὑπεράνθρωπος. καὶ εἶδαμε τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα νὰ μπαίνοβγαίνουν σὲ μιὰ σπηλιά, στὴν πλαγιά ἐνὸς βουνοῦ, κουβαλώντας μὴ χανήματα. Ἴσως ὅσα μηχανήματα δὲν εἶχαν καταστραφῆ ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς βουβαρισμοὺς τοῦ πλανήτη Ποσει-

δώνα! Πρέπει να ξεκινήσουμε άμεσα!

— Ν... ναι!, κάνει ο Κοντοστούπης. Πρέπει να... ξεκινήσετε άμεσα! Κι' αν βρεθήτε σε κίνδυνο, ειδοποιήστε με! 'Εγώ θα μείνω κοντά στις γυναίκες για να τις προστατεύσω!

Η 'Ελχίνα, που δγαίνει εκείνη τη στιγμή στη βεράντα, τον κυττάζει με έκπληξη και αίσθησή της:

— 'Οραίε μου Κοντοστούπη!, λέει μορφάζοντας και κάνοντας το πρόσωπό της να μοιάζει με... πράσινη ξεφούσκωτη μπάλλα ποδοσφαίρου. 'Εσύ, που έσωσες τη Γῆ τόσες φορές, φοβάσαι τώρα να πας στον 'Αρη;

Το πρόσωπο του νάνου γίνεται κατακόκκινο.

— Είσαι άχάριστη, 'Ελχίνα! Είσαι τόσο άχάριστη, που θα με κάνεις να σε εγκαταλείψω στην τύχη σου! 'Ακους φοβάμαι! 'Εγώ ήθελα να σε προστατεύσω κι' εσύ μου λες πώς φοβάμαι! Θα φύγω, λοιπόν, κι' εγώ για τον 'Αρη, παλιο... χήνα, και θα σ' αφήσω να σε φάει ή Ρεγκίνα ζωντανή!...

«Χριζαράτ... 'Αραράτ!»

ΤΟ ΔΑΣΟΣ του πλανήτη 'Αρη, μέσα στο οποίο περπατούν τώρα οι ήρωές μας, είναι παράξενο.

Πανύψηλα δέντρα απλώνουν πάνω από τα κεφάλια τους τα κλαδιά τους φορτω-

μένα με αλλόκοτους μεγάλους καρπούς. Θάμνοι φυτρώνουν γύρω τους με κάτι βατόμουρα, που έχουν μέγεθος γροθιάς!

'Ανάμεσα στα φυτά κάνουν την εμφάνισή τους από καιρό σε καιρό παράδοξα ζώα με θωρακισμένο κορμί, που όμως αποφεύγουν να επιτεθούν έναντιον των 'Υπερανθρώπων:

Ο Κοντοστούπης, που ακολουθήσε κι' αυτός τελικά τους φίλους του, έρχεται τελευταίος, με μικρά διστακτικά δήματα και με την ψυχή ζαρωμένη από το φόβο.

Σταυροκοπιέται κάθε τόσο, μοιρομουρίζοντας:

— 'Ο 'Ιησούς Χριστός νικά κι' όλα τα κακά σκορπά! Θεέ μου, φύλαξε τον δούλο σου Κοντοστούπη από κάθε κακό! "Όχι δηλαδή, τώς φοβάμαι τη Ρεγκίνα, αλλά είναι κρίμα να όρφανεψη ο κόσμος, αν εγώ πάθω τίποτα! "Αν λείψω εγώ από τη μέση, ή Ρεγκίνα θα πάρη θάρρος και τότε ποιός θα σώση, τη Γῆ; "Ε; Μπορείς να μου το πής αυτό, Θεούλη μου; Ποιός θα σώση τη Γῆ, όταν ο Κοντοστούπης δε θα υπάρχει πιά για να... για να... για να... για να...

Με τα μάτια γουρλωμένα από ξαφνικό τρόμο, ο Κοντοστούπης προφέρει και ξαναπροφέρει τις δυο αυτές συλλαβές, σαν να... κατάπιε καμμιά χαλασμένη πλάκα γραμμοφώνου!

Μπροστά του έχει κάνει την εμφάνισή του ένα κατα-

πληκτικό τέρας. Είναι ένα είδος πιθήκου, που έχει το μπράι του νάνου και που του μοιάζει, πολύ στα χαρακτηριστικά!

Έχει όμως το τέρας αυτό μια σειρά από μικρά κέρατα, που σχηματίζουν ένα είδος φωτοστέφανου γύρω από το τριχωτό κεφάλι του. Στο στήθος του προβάλλει ένα άλλο κέρατο, πολύ μεγαλύτερο, που θυμίζει έμβολο επίθεσενω αρχαίου πλίου!

Στους ώμους του έχει από ένα μεγάλο, κοκκινωπό και άλλοιθωρο μάτι!

— "Άγιος ό Θεός, άγιος ι-

Τό σπαθί στριφογυρίζει, λοξοδρομεί και διαλύεται στον άέρα!

σχυρός, άγιος άθάνατος έλέησον ήμάς!, μωρμουρίζει ό νάνος κάνοντας τό σταυρό του. Νύν άπολύεις τόν δούλο σου, δέσποτα! 'Ο έξοχώτατος κύριος Βελζεβούλ ήρθε νά μου πάρη τήν ψυχή! Κύριε Βελζεβούλ, όπως έπιθυμείς! Πάρε μου τήν ψυχή! Δέν πρόκειται νά άντισταθώ καθόλου! "Όχι, δηλαδή, πώς φοβάμαι, αλλά δε θέλω νά σε χτυπήσω και νά πούν ότι ό Κοντοστούπης ξέχασε τούς κανόνες τής καλής συμπεριφοράς!... Δέν κλείνεις όμως έκείνα τά μάτια τών ώμων σου πρίν... άλλοιθωρίσω κι' εγώ;

Τό τέρας δείχνει τά δόντια του και προφέρει μία σφυριχτή κραυγή:

— Χραξκρούτ!

— "Ε; κάνει ό Κοντοστούπης. Χραξκρούτ; Δέν έχω καμμιά άντίρρηση! Χίλιες φορές χραξκρούτ! 'Εγώ νά σου χαλάσω τό χατήρι; Ποτέ!

— Χριζαράτ!, κάνει τό τέρας.

— Χριζαράτ; Σύμφωνοι, αγαπητέ μου! Χραξκρούτ και χριζαράτ! Τί όμορφα, τί παστρικά που συνεινούμαστε! Είναι σπουδαίο νά ξέρη κανείς... γλώσσες! "Ετσι, μπορεί κανείς νά...

Δέν προλαβαίνει νά συμπληρώση τή φράσι του.

'Ο τερατώδης πιθήκος όρμάει μ' ένα τεράστιο πήδημα έναντιον του, με τό κέρατο του στήθους του προτεταμένο.

'Ο νάνος, στο σάστισμά του, δέν προλαβαίνει νά άμυν-

θή και τὸ κέρατο τὸν χτυπάει κατάστηθα!

Δὲν τὸν τρυπάει ὁμως! Τὸ σῶμα τοῦ Κοντοστούπη εἶναι ἄτρωτο, χάρις σ' ἓνα φάρμακο τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, πού ἔχει πῆη κατὰ λάθος ὁ νάνος! (*)

Τὸ χτύπημα ὁμως εἶναι τὸ σὸ δυνατό, ὥστε ὁ Κοντοστούπης κυλιέται χάμω, ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Μένει ἐκεῖ γιὰ μερικές στιγμές ἀσάλευτος καὶ κατατρομαγμένος, ἐνῶ τὸ τέρας ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ πάλι ἐναντίον του.

Καὶ τότε ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ! Δὲ θεωρεῖ σωστὴ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ «κυρίου Βελζεβούλ». Θεωρεῖ τὸ φέρσι μὸ του πολὺ... ἀντικανονικό!

Πετάγεται ὄρθιος μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!, φωνάζει ἄγρια. Δὲν εἶσαι καθόλου... τζέντλεμαν, κύριε Βελζεβούλ! Εἶπαμε νὰ μοῦ πάρης τὴν ψυχὴ, ὄχι ὁμως καὶ νὰ μὲ χτυπήσης μὲ τὰ κέρατά σου! Τὸ ξέρεις πὼς μπορεῖ νὰ πάθαινα καμμιά συγκοπή καὶ νὰ εἶχαμε τίποτα ἱστορίες;

— Χραξκρούτ!, κάνει ὁ πῆθος.

Καὶ χυμάει πάλι ἐναντίον του.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Κοντοστούπης ἀντιμετώπιζει τὴν ἐπίθεσι μὲ θάρρος. Ἀρπάζει τὸ τέρας ἀπὸ τὸ μεγάλο κέρατο, τὸ στριφογυρίζει καὶ

Καὶ ὁ Κεραυνὸς ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Ὑπερέλληνα καὶ τοῦ Ὑπερανθρώπου!

τὸ ἐκσφενδονίζει μακριά.

Τὸ κορμὶ τοῦ τέρατος διαγράφει μιὰ ἡμικυκλικὴ τροχιά στὸν ἀέρα καὶ πέφτει πάνω στὰ κλαδιὰ ἐνὸς δέντρου, ὅπου μένει σαλεύοντας τὰ μέλη του, μὲ τὸ κέρατο τοῦ στήθους του καρφωμένο βαθεῖα σ' ἓνα χοντρὸ κλαδί!

— Χραξκρούτ, χριζαράτ, ἀραράτ, μαραράτ!, κάνει ὁ νάνος κοροϊδευτικά. Περαιστικά σου!

Καὶ ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχαν χα-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 42, ε' Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα.

θή στο μεταξύ οι 'Υπεράνθρωποι...

Τὰ Σπαθιά του Χαλασμού

Ο Ι ΗΡΩΕΣ μᾶς ἔχουν φτάσει τώρα στα πόδια ἑνὸς λόφου. Σταματοῦν. Ὁ Ὑπεράνθρωπος δείχνει πρὸς τὰ πάνω, πρὸς ἓνα σκοτεινὸ στόμιο σπηλιάς, πού χάσκει στήν πλαγιά τοῦ λόφου.

— Ἐκεῖ τοὺς εἶδα νὰ μπαίνουν, λέει. Πρέπει νὰ δράσουμε μὲ προσοχή. Οἱ ἀντίπαλοί μας εἶναι πανούργοι καὶ ἐπικίνδυνοι! Δὲν μπορούμε νὰ ξέρομε τί καινούργιο προετοιμάζει ἡ Ρεγκίνα! Θὰ χρησιμοποίησουμε τίς συσκευές, πού μᾶς κάνουν ἀόρατους, καὶ θὰ προχωρήσουμε!

Πιάζουν ὅλοι τὸ κουμμάκι μᾶς μικροσκοπικῆς συσκευῆς, πού εἶναι περασμένη σὰν ρολογάκι στὸ χέρι τοῦ καθενός τους, καὶ περιμένουν.

Τίποτα δὲν συμβαίνει. Τὰ κορμιά τους δὲν γίνονται ἀόρατα δὲν χάνονται!

— Περιέργο!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο. Αὐτὸ συμβαίνει κάθε φορά πού βρισκόμαστε κοντὰ στὴ Ρεγκίνα! Ἐχεῖ, φαίνεται, ἐπάνω της μιά συσκευή πού ἐμποδίζει τίς δικές μας νὰ λειτουργήσουν! Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ προχωρήσουμε ὅπως εἴμαστε! Δὲ νομίζω ὅμως σωστὸ νὰ μποῦμε ὅλοι μαζί στὴ σπηλιά. Δὲν ξέρομε τί μπορεῖ νὰ

ἀντιμετωπίσουμε! Εἶναι πρὸ τιμότερο νὰ προχωρήσουν μπροστά δύο ἀπὸ μᾶς καὶ οἱ ἄλλοι νὰ μείνουν ἔξω ἐπίτοιμοι νὰ ἐπέμβουν!

— Σωστά, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Κεραυνὸ καὶ Ἀστραπή! Προχωρήστε πρώτοι! Στὸν παραμικρὸ κίνδυνο εἰδοποιήστε μας!

Ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή ἀνεβαίνουν μὲ προφυλάξεις τὴν πλαγιά, σκυφτοί, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν τοὺς βλέπουν ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς.

Σὲ λίγο, φτάνουν κοντὰ στὸ στόμιο καὶ μπαίνουν μέσα.

Βρίσκονται μέσα σὲ μιά πλατειὰ καὶ βαθειὰ σπηλιά, πού εἶναι ἐντελῶς ἔρημη. Στὸ βάθος της διακρίνουν ἓνα ἄλλο ἄνοιγμα, καὶ προχωροῦν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Περνοῦν τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ, διασχίζουν μιά ὑπόνομο καὶ μπαίνουν σὲ μιά δευτέρη σπηλιά, πρὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν πρώτη.

Τὸ σκοτάδι ἐκεῖ μέσα εἶναι κατάμαυρο, ἀλλὰ οἱ ἡρώες μας, προικισμένοι μὲ ὑπερφυσικὴ ὄρασι, διακρίνουν καθαρὰ ὅπως καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Αὐτὸ πού βλέπουν τοὺς κάνει νὰ γουρλώσουν τὰ μάτια τους.

Ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ βρίσκονται ἐκεῖ καὶ δουλεύουν πυρετωδῶς.

Ἐχοῦ ἐγκαταστήσει μέσα στὴ σπηλιά αὐτὴ τοῦ πλα

νήτη "Αρη ένα νέο έργοστάσιο, που παράγει όχι ατομικές βόμβες αυτή τη φορά, αλλά κάτι γυάλινες σφαίρες που περιέχουν ένα πρασινωπό αέριο.

Ο Κεραυνός αναγνωρίζει το αέριο αυτό. Είναι το «Πένθιμον», ένα από τα τρομερότερα δηλητηριώδη αέρια, που έχει ανακαλύψει η νεώτερη επιστήμη!

Και καταλαβαίνει το σκοπό της εγκαταστάσεως της Ρεγκίνας στον πλανήτη "Αρη. Τα πετρώματα του "Αρη περιέχουν άφθονα τα συστατικά, από τα οποία παράγεται το «πένθιμον». Και η Ρεγκίνα σκοπεύει, αφού κατασκευάσει χιλιάδες από τις γυάλινες αυτές σφαίρες, να τις μεταφέρει στη Γή και να της ρίξει στο έδαφός της, πνίγοντας έτσι από ασφυξία ολόκληρη την Ανθρωπότητα!

Βγάζει από την τσέπη του το φαναράκι με το μυστηριώδες εκείνο κόκκινο φώς, που κάνει τόσο κακό στη Ρεγκίνα και στους Δέκα (*) και λέει στην 'Αστράπη:

— "Ετοιμοί για επίθεσι;

— Δεν πρέπει να επιτεθούμε!, λέει ψιθυριστά η κόρη του 'Υπεράνθρωπου. Πρέπει να ειδοποιήσουμε πρώτα τους δικούς μας που περιμένουν έξω! Δεν θά...

Τα υπόλοιπα λόγια πνίγονται στο λαούγγι της.

Οι 'Υπεράνθρωποι του Κα

κού αντιλαμβάνονται την παρουσία τους. Παρατούν τις μηχανές τους και γυρίζουν απότομα προς το μέρος τους. Στο χέρι του κρατάει τώρα ο καθένας τους από ένα σπαθί!

"Ενα παράξενο σπαθί, που αφήνει ένα μυστηριώδη και αλλόκοτο φωσφορισμό!

Με μια ασύλληπτη γρηγοράδα, η Ρεγκίνα και ο «8», ο πιό ύπουλος και πιό εκδικητικός απ' όλους τους Δέκα, σηκώνουν τα σπαθιά τους και τα έξακοντίζουν έναντιον των ηρώων μας!

Ο Κεραυνός και η 'Αστράπη δέν προλαβαίνουν να αντιδράσουν και να προφυλαγτούν. Τα φωσφορίζοντα σπαθιά τους χτυπούν κατάστηθα! Δεν τρυπούν τα άτρωτα κορμιά τους!

Συμβαίνει όμως κάτι άλλο. Κάτι τρομακτικό και σατανικό!

Τα παιδιά του 'Υπεράνθρωπου νοιώθουν μια αλλόκοτη αλλαγή να γίνεται μέσα τους! Νοιώθουν να σβήνη μέσα τους κάθε αίσθημα καλού και δικαίου, κάθε αγάπη προς την Ανθρωπότητα, προς τον πατέρα τους, προς τη μητέρα τους και προς κάθε άλλο αγαπημένο τους πρόσωπο!

"Ενα κύμα Κακού πλημμυρίζει την ψυχή τους! "Ενα μίσος προς ολόκληρο το Σύμπαν! Και μόνο προς τη Ρεγκίνα και τους Δέκα σατανικούς πράσινους 'Υπεράνθρωπους νοιώθουν ένα αίσθημα φιλίας!

(*) Διάβασε τα προηγούμενα τεύχη 72—76.

Υπεράνθρωποι
έναντίον Υπεράνθρώπων!

ΕΞΩ, οι υπόλοιποι Υπεράνθρωποι περιμένουν με αγωνία την επιστροφή των δικών τους, με τα μάτια τους καρφωμένα στο στόμιο της σπηλιάς.

— Δε νομίζετε ότι αργούν; λέει με άνησυχία ο Υπερέλληνας.

— Ναι!, λέει ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο. "Αν αργήσουν περισσό-
τερο... Νάτσι!

Πραγματικά, από το στό-

Και τότε η Ρεγκίνα φοράει στο κεφάλι του νάνου το καλάθι των ἀχρήστων!

μιο βγαίνουν όρμητικά ο Κεραυνός και η Άστραπή και κατεβαίνουν την πλαγιά πετώντας.

Ο Υπεράνθρωπος αφήνει ένα στεναγμό ανακουφίσεως. Τα αγαπημένα του παιδιά δεν έχουν πάθει τίποτα!

— Λοιπόν; τους φωνάζει καθώς πλησιάζουν. Τί είδατε μέσα...

Σωπαίνει με το αίμα παγωμένο στις φλέβες του.

Τα πρόσωπα του Κεραυνού και της Άστραπής είναι άπαίσια παραμορφωμένα από μιὰ αλλόκοτη έκφρασι μίσης και μανίας.

Πριν ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο, ο Υπεράνθρωπος κι' ο Υπερέλληνας προλάβουν να καταλάβουν τί ακριβώς συμβαίνει, ο Κεραυνός και η Άστραπή ρίχνονται έναντίον τους με τις γροθιές τους σφιγμένες και αρχίζουν να τους σφυροκοπούν με τρομακτικά χτυπήματα!

— Μητέρα!, φωνάζει ο Υπερέλληνας. Έμένα χτυπάς; Τό παιδί σου; Μητέρα;

— Άστραπή!, λέει, έμβρόντητος ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο. Άγαπημένη μου! Γιατί με χτυπάς;

— Παιδιά μου!, τραυλίζει κατάπληκτος ο Υπεράνθρωπος. Τί πάθατε, αγαπημένα μου παιδιά; Τόν πατέρα σας χτυπάτε;

Μα ο Κεραυνός και η Άστραπή, τυφλοί από μίσος και λύσσα, εξακολουθούν να χτυπούν τους δικούς τους!

Και τότε, από το στόμιο

της σπηλιάς, ξεπηδούν οι έντεκα Ύπεράνθρωποι του Κακού με τις πράσινες στολές τους και με τα φωσφορίζοντα σπαθιά τους στα χέρια!

Τά μάτια του Έλ Γ κ ρ έ κ ο ανοίγουν διάπλατα από την έκπληξι, ενώ το μυαλό του δουλεύει γοργά. Τι είναι τὰ σπαθιά αυτά; Κανένα νέο όπλο της Ρεγκίνας; Και έχουν σχέση με την κατάσταση παραφροσύνης στην όποια βρίσκονται ο Κεραυνός και η Άστραπή; Μήπως αυτά τὰ σπαθιά προκάλεσαν την τρομακτική αυτή αλλαγή των δυο παιδιών του Ύπεράνθρωπου και τους έκαναν να έπιτεθούν έναντιον των δικών τους;

Άν συμβαίνει πραγματικά αυτό, τότε μπορεί να πάθουν τὸ ίδιο και οι άλλοι τρεις Ύπεράνθρωποι!

Οι σκέψεις αυτές ηερνούν άστραπιαία από τὸ μυαλό του Έλληνα, ενώ οι Ύπεράνθρωποι του Κακού κατεβαίνουν την πλαγιά όλοταχώς σαν έντεκα ζωντανές πράσινες βολίδες, με τὰ σπαθιά τους προτεταμένα!

Ο κίνδυνος είναι μεγάλος και φριχτός! Λίγες στιγμές ακόμα και όλοι οι Ύπεράνθρωποι του Καλού και του Δικαίου, θά έχουν μεταβληθῆ σε μαινόμενα κτήνη, γεμάτα μίσος για όλόκληρο τὸν κόσμο!

Ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει τὸ πιστόλι του, τὸ τρομερό όπλο του με τις πολλές σκανδάλες και τις τρομακτικές δυ-

Τὸ χέρι της Άστραπῆς σηκώνεται για να χτυπήσει τὴν Έλσα, τὴ μητέρα της!

νάμεις, και πηδάει πρὸς τὰ πίσω.

Τὴν ίδια στιγμή ἡ Ρεγκίνα και οι πράσινοι Ύπεράνθρωποι του Κακού έξακοντίζουν τὰ μαχαίρια τους με μιὰ κίνηση τόσο άπτότομη, τόσο γοργή και τόσο άπροσδόκητη, ώστε οι ἡρώες μας δὲν προλαβαίνουν να τὰ άποφύγουν!

Ένα μαχαίρι χτυπάει τὸν Ύπεράνθρωπο στὸ κεφάλι κι' ένα άλλο τὸν Ύπερέλληνα

στό στήθος χωρίς όμως και να τους τραυματίσουν. Ένα τρίτο μαχαίρι κατευθύνεται όλοϊσια προς το στήθος του Έλ Γ κ ρ έ κ ο!

Μά ό Έλληνας καθώς έχει κιάλας βγάλεϊ τώ πιστόλι του και τώ κρατάει με τήν κάνη προς τούς αντίπαλους του, προλαβαίνει να τραθήξη τήν σκανδαλή που έξακοντίζει τήν άτομική ενέργεια!

Ένα σφύριγμα άκούγεται. Τώ σπαθί, που πετάει στον άέρα ταξιδεύοντας προς τώ μέρος του, χτυπημένο τώρα όπω τήν άτομική ενέργεια, άλλάζει παρεία, στριφογυρίζει και διαλύεται σε άπειρα μικροσκοπικά μόρια, πριν άγγίξη τόν Έλ Γ κ ρ έ κ ο!...

Με τώ καλάθι
στό κεφάλι!

ΟΙ ΔΥΟ άλλοι, όμως, ό
Ύπεράνθρωπος και ό Ύπερ-
έλληνας, παθαίνουν άμέσως
μιά άλλόκοτη μεταμόρφωση!

Τά πρόσωπά τους συσπώνται από μανία και μίσος και, γυρίζοντας άπότομα, όρμουν κι' οι δυό μαζί με τόν Κεραυνό και τήν Άστραπή και μαζί με τούς Ύπερανθρώπους τού Κακού, έναντίον τού Έλληνα, τού μόνου Προστάτη τής Ανθρωπότητος που δέν έχει ύποστή τή φριχτή μεταβολή και δέν έχει προσχωρήσει στό Κακό!

Όρμουν έναντίον του και οι δεκαπέντε — δηλαδή ή Ρεγγίνα, οι Δέκα, ή Άστρα-

πή, ό Κεραυνός, ό Ύπεράνθρωπος κι' ό Ύπερέλληνας!

Δέκα πέντε έναντίον ενός!

Μά ό Έλ Γ κ ρ έ κ ο καταλαβαίνει ότι μόνο με τή φυγή μπορεί να σωθή και να καθήση έπειτα να σκεφθή τι πρέπει να κάνη για να σώση και τούς συντρόφους του από τή σαιτανική Ρεγγίνα!

Άναπτύσσοντας όση ταχύτητα μπορεί, χώνεται σαν σάϊτα μέσα στο δάσος, ένώ πίσω του πετούν όλοταχώς οι δεκαπέντε δώκτες του.

Για λίγη ώρα, τώ κυνηγητό συνεχίζεται, χωρίς ούτε οι δώκτες του, ούτε ό Έλ Γ κ ρ έ κ ο να κερδίζουν έδαφος.

Έπειτα ό Έλληνας κατορθώνει να τούς ξεφύγη, μπαίνοντας σε μιά σπηλιά. Έκεϊ σταμάτησε άπότομα, κρύφτηκε πλάϊ στό στόμιο με τήν πλάτη κολλημένη στον τοίχο τούς άφησε να μπουν όλοι μεσα και να προχωρήσουν στα βάθη τής σπηλιάς, χωρίς να τόν αντίληφθουν, κι' έπειτα βγήκε άπαρατήρητος, χώθηκε μέσα στό δάσος και κρύφτηκε ανάμεσα στα πυκνά φυλλώματα ενός δέντρου...

Στό μεταξύ, ό Κοντοστούπης προχωρεί πίσω από τά ίχνη τών Ύπερανθρώπων, ίκα νοποιημένος από τή νίκη του έναντίον τού τερατόμορφου κερασφόρου πθήκου.

— Είδες τι έπαθες, άγαπητέ μου κύριε Βελζεβούλ; μου μουρίζει. Δέ σου έφτανε να μου πάρης μόνο τήν ψυχή, αλλά ήθελες και να με τρυπήσης με τώ παλιοκέρατό σου! Κα-

τάλαβες, βρέ αδερφέ; Να τρυπήσης έμένα, τόν Υπερκοντο στούπη! Έμένα πού...

Σέ λίγο φτάνει στα πόδια του λόφου, αλλά, φυσικά, δέν βλέπει εκεί κανένα. Βλέπει όμως χάμω ένα από τὰ φωσφορίζοντα εκείνα σπαθιά πού πέταξαν οι Έχθροι του Κόσμου έναντιόν των Υπερανθρώπων.

Κάνει ένα βήμα πίσω και σταυροκοπιέται.

— Κύριε έλέησον!, μουρμουρίζει. Τι είναι τούτο πάλι; Ένα σπαθί πού βγάζει λάιμψι! Δέ θές να είναι κανένα... άρχαιο σπαθί, από εκείνα πού αγοράζουν τὰ μουσεια πληρώνοντας θλόκληρες περιουσίες; Δέ θές ναγίνα ξαφνικά πλούσιος; Μανούλα μου!

Έπειτα από μερικούς διασταγμούς, σκύβει, πιάνει τὸ σπαθί από τὴ λαβή και τὸ σηκώνει.

— Πίσω, πολίτες!, φωνάζει ανεβαινοντας τὴν πλαγιά πρὸς τὸ στάμιο τῆς σπηλιάς. Πίσω και σὰς έφαγα! Έρχεται ὁ μονομάχος Κοντοστούπης! Ὁ τρανώτερος ξιφομάχος του κόσμου! Μπρρ! Ἀρχίζω να φοβάμαι τὸν ἴδιο τὸν εαυτό μου!

Φτάνει στὴ σπηλιά, μπαίνει μέσα και προχωρεῖ μέσα στο σκοτάδι. Τὸ σπαθί, με τὸ φωσφορισμό του, του φωτίζει τὸ δρόμο.

Περνάει στὴ μέσα σπηλιά και σταματάει έμβρόντητος.

— Μανούλα μου!, κάνει πάλι. Ὁλόκληρο έργαστάσιο! Αυτό είναι, σίγουρα, τὸ κρησφύγετο τῆς Ρεγκίνας και τῶν

Δέκα! Έπασα στὴν φάκα σὰ ποντίκι!

Κυττάζει γύρω και, μὴ βλέποντας κανένα εκεί μέσα, και θησυχάζει κάπως.

— Ἰσως με εἶδαν πού έρχόμουν και... τόβαλαν σὰ πόδια!, λέει. Με φοβούνται: οἱ θρασύδειλοι!

Ἀκουμπάει κοντὰ τὸ σπαθί, ἔτσι ὥστε να του φέγγη, και σκύβει πάνω σὲ μιὰ από τὶς μηχανές πού υπάρχουν εκεί μέσα.

— Τι να φτιάχνουν άρα γε με τὶς μηχανές αυτές; αναρωτιέται. Κάτι μαγειρεύει πάλι ἢ παλιο - Ρεγκίνα! Θα τὴν άρπάξω όμως καιμιὰ ὠρα σὰ χέρια μου...

— Έδὼ εἶμαι Κοντοστούπη!, ἀκούει ξαφνικά πίσω του μιὰ φωνή, τὴ φωνή τῆς τρομερῆς Ρεγκίνας.

Και, πρὶν προλάβη ὁ περίτομος να γυρίση, βλέπει με τὴν άκρη του ματιού του τὴ Ρεγκίνα να άρπάζει από χάμω ένα καλάθι άχρήστων και να του τὸ... φορῆ στο κεφάλι, αφήνοντας ένα σαρκαστικό γέλιο.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Κυττάτε τὸν τρομερὸ Κοντοστούπη!...

Αὐτὸ ἦταν ένα μεγάλο σφάλμα τῆς Ρεγκίνας. Ὅλα μπορεῖ να τὰ ανεχθῆ ὁ Κοντοστούπης όταν είναι τρομαγμένος. Δέν άνέχεται όμως ποτὲ να τὸν προσβάλουν και να τὸν γελοιοποιοῦν!

Τὸ πρόσωπό του γίνεται κατακκόκκινο από θυμό.

Έτσι, καθὼς είναι ακόμα

μισοσκυμένος, βλέπει σε μικρή απόσταση από το χέρι του το σπαθί, που φωσφορίζει και αποφασίζει να...πέση μαχόμενος για την τιμή του!

Με μια ταχύτατη κίνηση, αρπάζει το σπαθί από τη λαβή, ανορθώνεται και γυρίζει.

Το θέαμα είναι κωμικό, καθώς ο νάνος στέκεται εκεί άγριεμένος, με τη μύτη του να άνεβοκατεβαίνει, με το φωσφορίζον σπαθί στο χέρι και με το καλάθι των άχρηστων στο κεφάλι!

Η Ρεγκίνα δεν μπορεί να κρατήσει τα γελιά της. Το ίδιο και οι Δέκα Υπεράνθρωποι του Κακού, καθώς και ο Υπεράνθρωπος, ο Κεραυνός, ο Άστραπη και ο Υπερέλληνας, που έχουν γυρίσει στο μεταξύ από το δάσος, έπειτα από την χωρίς αποτέλεσμα δίωξη του Έλ Γκρέκο!

Γελούν όλοι μαζί με τον Κοντοστούπη!

Μα ο νάνος δεν γελάει. Κάνει κάτι που αλλάζει ριζικά την κατάσταση, κάτι που είναι προωρισμένο να σώσει τον έαυτό του και τους φίλους του και να αλλάξει τα σχέδια της Ρεγκίνας.

Σηκώνει το σπαθί που φωσφορίζει και γρυλλίζοντας από θυμό, όρμαιο έναντιον της Βασίλισσας των Δέκα.

Αυτό που έπακολουθει είναι άπροσδόκητο και καταπληκτικό. Είναι αφάνταστο και άπίθανο. Είναι κάτι που κανένας δεν μπορούσε να προβλέψει, ούτε κι' ίδια η Ρεγκίνα...

Η συσκευή της τηλεπαθείας

ΟΤΑΝ οι Έχθροι του Κόσμου, μαζί με τους Υπεράνθρωπους που είχαν μεταβληθή σε όργανα του Κακού, φεύγουν από το δάσος έπειτα από άκαρπες έρευνές τους για τον Έλ Γκρέκο, ο Έλληνας κατεβαίνει από το δέντρο όπου είχε κρυφθή.

Το πρόσωπό του είναι συννεφιασμένο από μια έκφραση λύπης και αγωνίας.

Τα πιο αγαπημένα του πλάσματα στον κόσμο, ή λατρευτή του γυναίκα, ο γιός του, ο Υπεράνθρωπος και ο Κεραυνός, έχουν μεταβληθή σε κτηνώδη όντα γεμάτα μίσος και μανία εξοντώσεως και καταστροφής!

Πώς θα τους σώσει; Με τι μέσα θα καταπολεμήσει τη Ρεγκίνα και θα άποσπάσει από τη διαβολική επίδραση της σατανικής Βασίλισσας των Δέκα τους δικούς του;

Και... θα μπορέσει να κάνει κάτι πριν είναι πολύ αργά; Θα μπορέσει να μεταβάλει τους Υπεράνθρωπους σε προστάτες του Καλού, πριν ή τρομερή όμας των δεκαπέντε ιπταμένων και πανισχύρων όντων έπιτεθή έναντιον της Γής και συντριψη την Ανθρωπότητα;

Είναι ένας, μόνος έναντιον δεκαπέντε αντιπάλων, που ο καθένας τους έχει την ίδια με αυτόν δύναμη!

Πρέπει λοιπόν να χρησιμο

ποίηση πρώτ' απ' όλα στρατηγική και πονηρία και έπιδειξιότητα, γιατί σέ μιιά σύγκρουσι μαζί τους δέν έχει καμία απολύτως έλπίδα νίκης!

«Πρέπει νά γυρίσω στή Γή σκέπτεται. Πρέπει πρώτα νά κρύψω κάπου τήν "Έλσα και τή Λάουρα, γιατί οι "Υπεράνθρωποι μπορεί νά έπιτεθούν εναντίον τους στήν τρέλλα και στή μανία, πού τους έχει κυριεύσει! "Έπειτα, πρέπει νά βρώ κάποιον τρόπο νά θέσω έκτός μάχης, έστω και προσωρινά, τους "Έχθρους του Κόσμου, ώσπου νά δώ τι θά γίνει!...».

Και από τά μάτια του "Έλληνα κυλάει ένα δάκρυ. «"Έχθροι του Κόσμου» είναι τώρα και οι "Υπεράνθρωποι!

Με τά δόντια σφιγμένα από θυμό, ο "Έλ Γκρέκο απογειώνεται και πετάει πρòς τò μέρος του πλανήτη "Άρη, όπου οι "Υπεράνθρωποι είχαν αφήσει τά πλανητόπλοιά τους "Έκεί, μπαίνει στο δικό του και ξεκινάει για τή Γή...

Λίγες ώρες αργότερα, έχει κρύψει τήν "Έλσα, τή Λάουρα και τήν "Έλχίνα σ' ένα μικρό διαμέρισμα μιιάς πολυκατοικίας και είναι καθισμένος τώρα μέσα στο έργαστήριό του μπροστά σ' ένα μαρμάρινο τραπέζι, με τò μέτωπο ζαρωμένο, κάνοντας πειράματα.

Προσπαθεί νά βοή κάτι, ένα αντίδοτο, ένα φάρμακο, τò οποίο νά μπορή νά σώσει τούς φίλους του! Μά οι προσπάθειές του είναι μάταιες. Βαδίζει στα σκοτεινά, γιατί δέν

ξέρει ποιά δύναμι μετέβαλε τούς "Υπεράνθρώπους του Καλού σέ "Υπεράνθρώπους του Κακού.

Και τότε θυμάται μιιά συσκευή, πού του είχε άλλοτε χρησιμεύει πολύ στόν πόλεμο του εναντίον τών "Έχθρών τής "Ανθρωπότητα: τή Συσκευή τής Τηλεπαθείας! (*) Είναι μιιά συσκευή, πού, όταν καθήσθε κανείς μπροστά της και φέρει στή σκέψη του ένα πρόσωπο, βλέπει άμέσως τò πρόσωπο αυτό μέσα σέ μιιά μικρή οθόνη και άκούει τή σκέψη του.

"Ο "Έλ Γκρέκο είχε παραμελήσει τή χρhσι τής συσκευής τόν τελευταίο καιρό και τήν είχε εγκαταλείψει σέ μιιά γωνιά του εργαστηρίου.

Τήν παίρνει τώρα, τήν τοποθετεί μπροστά του, πάνω στο μαρμάρινο τραπέζι, γυρίζει τò κουμπί της βάζοντάς τήν σέ λειτουργία και φέρνει στο νού του τή Ρεγκίνα.

"Αμέσως μιιά εικόνα φανερώνεται μέσα στήν οθόνη τής συσκευής. "Η Ρεγκίνα, οι Δέκα και οι τέσσερις "Υπεράνθρωποι είναι μέσα στή σπηλιά — έργοστάσιο του πλανήτη "Άρη και γελούν άκράτητα.

"Ο Κοντοστούπης στέκεται μπροστά στή Βασίλισσα τών Δέκα μ' ένα καλάθι άχρήστων στο κεφάλι και μ' ένα φωτεινό σπαθί στο χέρι. Τò πρόσωπο του νάνου είναι κατακόκκινο από θυμό και τò κορ

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 43—46,

μί του τρέμει ολόκληρο όχι από φόβο, αλλά από λύσσα!

— Τυραννούν τον καημένο τον Κοντοστούπη!, μουρμουρίζει ο Έλληνας. Είναι φανερό όμως ότι δεν τον έχουν ακόμα μεταβάλει σε όργανο του Κακού! "Ας δούμε τώρα τι θα συμβή..."

Και ξαφνικά συμβαίνει κάτι, που δίνει στον Έλ Γ κ ρ έ κ ο μια ιδέα, μια φωτεινή και σωτήρια ιδέα!

«Ζήτω ο θάνατος!...»

ΜΑΙΝΕΤΑΙ ο κωμικός νόσος. Ή προσβολή, που του έκανε η Ρεγκίνα φορώντας του το καλάθι των άχρηστων στο κεφάλι, τον έχει χτυπήσει ως τα βάθη του φιλοτίμου και της αξιοπρεπείας του! Θα έκδικηθή!

— Παλιο-Ρεγκίνα!, γρυλίζει. Νομίζεις ότι, επειδή είσαι γυναίκα, μπορείς να με εξευτελίξεις έτσι, ξέροντας ότι είμαι ιππότης και δεν χτυπώ γυναίκες! Μά έσύ δεν είσαι γυναίκα! Είσαι ο σατανάς μεταμορφωμένος σε γυναίκα! Νά!

Και τή χτυπάει μ' όλη του τη δύναμη: με το φωτεινό σπαθί του!

Μια τρομερή κραυγή πόνου ξεπηδάει από το στήθος της Βασίλισσας των Δέκα! Το όμορφο αλλά σατανικό πρόσωπό της συσπάται και τα χέρια της ανοιγοκλείνουν με απόγνωση!

"Επειτα, το πρόσωπό της

παίρνει μια αλλόκοτη έκφραση! Μια έκφραση γεμάτη γλυκύτητα, συμπάθεια, στοργή και καλωσύνη! "Ένα άγνο χαμόγελο απλώνεται στα χαρακτηριστικά της! "Ένα άγγελικό χαμόγελο!

Κυττάζει φιλικά τον Κοντοστούπη και του λέει με μια φωνή τόσο μουσική και τόσο γλυκειά, που λες και θγαίνει μέσα από τον παράδεισο!

— Εύχαριστώ, Κοντοστούπη! Σου είμαι ευγνώμων! "Έγινε καλή! "Έπαψα να νοιώθω μέσα μου το μίσος εκείνο, που με βασάνιζε, χωρίς να με ικανοποιή! Χτύπησε και τους άλλους με το σπαθί! "Έχει την ιδιότητα να κάνει τους καλούς κακούς και τους κακούς καλούς! Χτύπησε και τους άλλους, Κοντοστούπη!

Μά ο νάνος δεν την πιστεύει! Είναι σίγουρος ότι η Ρεγκίνα του παίζει μια φάρσα για να γελάσει μαζί του!

Αφρίζοντας από θυμό, σηκώνει το φωτεινό σπαθί του και την ξαναχτυπάει.

Ή μεταμόρφωση που γίνεται στη Ρεγκίνα είναι καταπληκτική.

Μέσα σε μια στιγμή, ή Βασίλισσα των Δέκα από ένα ούρανο πλάσμα, καλωσύνης και αγάπης μεταβάλλεται σε μια διαβολική ύαινα μίσους και έκδικήσεως!

Τα μάτια της πετούν σκοτεινές σπίθες θυμού και λύσσας, που κάνουν τον Κοντοστούπη να κάνει τρομαγμένος ένα δήμα πίσω.

Αυτό είναι μοιραίο...

‘Ο νάνος σκοντάφτει πάνω σ’ ένα σκαμνί και σωριάζεται χάρω. Πέφτοντας του ξεφεύγει τὸ φωτεινὸ σπαθί ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἡ φωσφορίζουσα λεπίδα του τὸν ἀγγίζει στὸ στήθος!

Σὰν αἰλουλος, ὁ νάνος τινάζεται ἀμέσως ὄρθιος.

Τὸ κωμικὸ του πρόσωπο εἶναι συσπασμένο τώρα ἀπὸ μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι μίσους καὶ μανίας! ‘Η μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει μὲ πυρετώδη ταχύτητα!

— “Ε; κάνει μὲ λύσσα. Τι εἶπατε; Μίλησε κανεῖς; Εἶπε κανεῖς τίποτα γιὰ μένα; Εἶμαι ἔτοιμος γιὰ καθγά! Διψῶ γιὰ αἷμα! Λαχταρῶ γιὰ καταστροφή! Πεθαίνω γιὰ πολέμους! Ὁδηγήσέ με, Ρεγκίνα, ἐναντίον τῆς Γῆς καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος! Ὁ Κοντοστούπης εἶναι τώρα ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου! Γιούχουσου!

Ἡ Ρεγκίνα γελάει μὲ ἰκανοποίησι. “Ὅλοι οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι ὄργανά της! “Ὅλοι... ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δαιμόνιο “Ἕλληνα! Μὰ κι’ αὐτὸς δὲ θ’ ἀργήσῃ νὰ πέσῃ στὰ χέρια της!

Γυρίζει στοὺς ἄλλους:

— “Αγαπητοί μου!, λέει. Τώρα ποὺ εἶμαστε ὅλοι μας ἐνωμένοι στὸν ἀγῶνα μας γιὰ τὰ μεγάλα ἰδανικά τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐξοντώσεως, ἄς ἐτοιμαστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη ἐπίβασιν! Ἐχουμε κατασκευάσει ἀρκετὲς σφαῖρες μὲ «πένθιμον», ἕνα ἀέριον ποὺ δηλητηριάζει τοὺς ἀνθρώπους μὲ σα σὲ λίγες στιγμὲς! Σέ μι-

στὴ ὥρα μπορούμε νὰ μεταβάλουμε ὀλόκληρη τὴ Γῆ σὲ νεκροταφεῖο!... Δὲν πρέπει ὁμως νὰ ἐπιτεθοῦμε ἀκόμα!

‘Ο Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο μᾶς ξέφυγε καὶ ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή ἐτοιμάζει στὴ γῆ τὴν ἀμυνα ἐναντίον τῆς ἐπιθέσεώς μας! Δὲν μπορούμε νὰ ξέρομε τί μέσα θὰ χρησιμοποίησῃ ἐναντίον μας! Γι’ αὐτὸ πρέπει νὰ προσγειωθοῦμε κρυφὰ ἐκεῖ, νὰ ψάξουμε νὰ τὸν βροῦμε καὶ νὰ τὸν κάνουμε δικό μας ἢ νὰ τὸν ἐξοντώσουμε!

‘Ο Ὑπεράνθρωπος κάνει ἔνα δῆμα μπροστά. Τὸ περήφανο, ὁμορφὸ πρόσωπό του, εἶναι συσπασμένο ἀπὸ μίσος!

— Ρεγκίνα!, λέει. Ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε πολὺ εὐκολά!

— Ποιὸς τρόπος, Ὑπεράνθρωπε; ρωτᾷ ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα.

— Νὰ ...αἰχμαλωτίσουμε τὴν “Ἐλσα καὶ τὴ Λάουρα!, λέει ὁ ἥρωας τῶν ἡρώων. “Ὅταν μάθῃ ὅτι οἱ δύο γυναῖκες βρισκονται στὰ χέρια μας καὶ ὅτι θὰ τὶς σκοτώσουμε ἂν δὲν παραδοθῇ, ὁ “Ἕλληνας θάρρῃ νὰ πέσῃ μόνος του στὴ φάκα!

Τὰ μάτια τῆς Ρεγκίνας ἀστράφτουν.

— Συγχαρητήρια, Ὑπεράνθρωπε!, λέει. Εἶσαι ἀντάξιος σύντροφός μου! Ὑπάρχει ὁμως μιὰ δυσκολία. Σίγουρα, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ἔχει ἀπομακρύνει τὴ Λάουρα καὶ τὴν Ἐλσα ἀπὸ τὸ σπῆτι σας. Πῶς θὰ τὶς βροῦμε;

— Θὰ ψάξουμε ὀλόκληρη τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ θὰ τὶς ἀ-

να καλύψουμε!, απαντάει ο 'Υπεράνθρωπος. Έχω τὸ σχέδιό μου! Ἐσεῖς θὰ μείνετε κρυμμένοι στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἐγώ, ὁ Κεραυνός, ὁ Ἀστραπή καὶ ὁ Ἕπερ ἔλληνας θὰ ψάξουμε ἐλεύθερα, γιατί ὅλος ὁ κόσμος μᾶς ξέρει καὶ κανένας δὲ θὰ υποψιασῆ τὸς σκοποῦς μας!

— Περὶφημα!, λέει ἡ Ρεγκίνα. Κι' ὅταν πιάσουμε τὸν

'Ἕλληνα, θὰ καθαρίσουμε ἐδῶ, θὰ φορτώσουμε σ' ἓνα πλανητόπλοιο τὶς σφαῖρες με τὸ "πένθιμον" καὶ θὰ τὶς σκορπίσουμε πάνω στὴ Γῆ, θανατώνοντας τοὺς ἀνθρώπους!

— Γιούχουου!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης ἐνθουσιασμένος. Ζήτω ὁ θάνατος! Κάτω ἡ Ζωή!

Εἶναι κάτι φριχτό! Τὰ παιδιά, τρελλὰ καὶ μανιακὰ ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦ σπαθιοῦ τῆς Ρεγκίνας, ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ πατέρα τους, τοῦ Ἕπερανοῦ!

Ἡ ἐπίθεσις
τοῦ Ἑλ Γκρέκο

ΜΕΣΑ στο ἐργαστήριό του, ὁ Ἑλ Γκρέκο μένει ἀσάλευτος βυθισμένος σὲ μαύρους στοχασμούς. Καταλαβαίνει ὅτι λίγες πιθανότητες ἔχει νὰ νικήσῃ στὸν πόλεμό του ἐναντίον τῶν δεκαπέντε ἀντιπάλων του, πού μετὴν προσθήκη τοῦ Καντοστούπη, ἔχουν γίνεи τῶρα δέκα ἕξη!

Γιὰ τὴν Ἑλσα καὶ τὴ Λάουρα εἶναι ἡσυχία! Δὲν νοῶθει τὸ ἴδιο συναίσθημα γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα! Καταλαβαίνει ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θάρθῃ σὲ σύγκρουσι μετὸς ἀντιπάλων του καὶ θὰ ὑποκύψῃ! Καὶ τότε ἡ Ἀνθρωπότης θὰ πεθάνῃ μέσα στὰ δηλητηρώδη ἀέρια, πού θὰ σκορπίσῃ ἡ Ρεγκίνα:

Στηκῶνεται ἀποφασιστικά.

— Τουλάχιστον, λέει, θὰ καταστρέψω τὸ ἐργαστάσιό τους, ὅσο ψάχνουν νὰ με βροῦν ἐδῶ στὴ Γῆ! Καὶ μαζί μετὸ ἐργαστάσιό θὰ καταστρέψω καὶ τὶς σφαίρες μετὸ κπέθιμον!»

Βγαίνει γοργὰ στὸν κῆπο, φορτῶναι τὸ πλανητόπλοιο που μερικὲς ἀτομικὲς βόμβες καὶ ἀπογειώνεται. Ἀναπτύσσοντας ἰλιγγιώδη ταχύτητα, βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸν πλανήτη Ἄρη.

Δὲν ταξιδεύει ὅμως ὁλοῖσια. Κάνει ἓνα μεγάλο κύκλο

γιὰ νὰ μὴ συναντηθῇ μετὴ Ρεγκίνα καὶ τὴ συνοδεία της, πού τὴν ἴδια ὥρα ἐρχεται ἀπὸ τὸν Ἄρη στὴ Γῆ!

«Θεέ μου!, προσεύχεται καθῶς ταξιδεύει. Δόσε μου τὴ δύναμι νὰ σώσω τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς ἀνθρώπους! Δόσε μου τὴ δύναμι νὰ βγῶ νικηφόρος ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ, πού εἶναι ἡ τρομερώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς ζωῆς μου!».

Φτάνει στὸν Ἄρη καὶ πετάει ἀργὰ πάνω ἀπὸ τὸ λόφο, ἔπου βρίσκεται ἡ σπηλιὰ — ἐργαστάσιό τῶν Ὑπερανθρώπων τοῦ Κακοῦ.

Ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ βομβαρδισμό. Τὸ χέρι του κινεῖται πρὸς τὸ κουμπι πού ἐλευθερώνει τὶς βόμβες. Μιὰ στιγμή ἀκόμα καὶ τὸ ἐργαστάσιό, μαζί μετὸς σφαίρες μετὸ «πέθιμον», δὲ θὰ ὑπάρχῃ πιά!

Πρὶν ὅμως τὸ δάχτυλό του ἀγγίξῃ τὸ κουμπι, ὁ Ἑλ Γκρέκο, σταματᾷ. Μιὰ σκέψι ἀστράφτει στὸ μυαλό του. Καὶ στὸ πρόσωπό του λάμπει ἡ ἐλπίδα!

Χαμηλώνει τὸ πλανητόπλοιο του καὶ τὸ προσγειώνει ἀπαλὰ στὴ βάσι τοῦ λόφου. Ἐπειτα, βγαίνει ἔξω, ἀνεβαίνει τὴν πλαγιὰ πετῶντας καὶ μπαίνει στὴ σπηλιὰ.

Εἶναι ἔρημη. Δὲν εἶναι κανένας ἐκεῖ μέσα. Καί, ὅσο κι' ἂν ψάχνῃ, ὁ Ἑλληνας δὲν βρίσκει πευθενὰ αὐτὸ πού ζητάει.

Βγαίνει πάλι ἔξω καὶ ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ στοὺς θάμνους

καί στα χόρτα γύρω, με την ανάσα πιασμένη από την άγωνία.

Όσο περνάει η ώρα χωρίς ή έρευνά του να φέρνει αποτέλεσμα, ή έλπίδα σβήνει: σιγά-σιγά από τα χαρακτηριστικά του, παραχωρώντας τη θέση της στην άπελπισία.

Ξαφνικά, τὸ ἄμορφο καὶ ἀνδρομορφὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρά. Μπροστά του, σὲ ἀπόσταση μίας σπιθαμῆς ἀπὸ τὸ πᾶσι του, βρίσκεται ἕκκεινο πού ἀναζητοῦσε. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ φωσφορίζοντα σπαθᾶ τῆς Ρεγκίνας, πού μεταβάλλουν τοὺς καλοὺς σὲ κακοὺς καὶ τοὺς κακοὺς σὲ καλοὺς!

Ὁ Ἕλληνας σκύβει, τὸ πιάνει μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὴ λαβή, γυρίζει πίσω στὸ πλανητόπλοιο του, τὸ τοποθετεῖ μέσα σ' ἕνα συρτάρι καὶ ἀπογειώνεται.

Σταματάει πάνω ἀπὸ τὸ λῶφο μὲ τὴ σπηλιὰ καί, ἀπὸ πολὺ μεγάλο ὕψος, ἀφήνει τὶς ἀτομικὲς βόμβες νὰ πέσουν.

Ἡ ἔκρηξι πού ἐπακολουθεῖ εἶναι τόσο δυνατὴ, ὥστε τὸ πλανητόπλοιο του ἐκσφενδονίζεται μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἄρη, μέσα στὸ κενὸ διάστημα πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στὰ ἀστρα.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο κατευθύνει τὸ πλανητόπλοιο του πρὸς τὴ Γῆ, ἐνῶ πίσω, στὸν πλανήτη Ἄρη, στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ λῶφος μὲ τὴ σπηλιὰ — ἐργαστάσιο, δὲν ὑπάρχει τώρα παρὰ ἕνας τεράστιος κρατήρας ἀπὸ πυρακτωμένα μέταλλα καὶ πετρώμα-

τα!

Ὁ Ἕλληνας δὲν προσγειώνεται μέσα στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεράνθρωπων. Ξέρει ὅτι ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα θὰ εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή κρυμμένοι στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅτι ἂν ἀκούσουν τὸ βουῖσμα τοῦ πλανητόπλοιου, μπορεῖ νὰ βγούν καὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν!

Καὶ ξέρει ὅτι οἱ τέσσερις Ὑπεράνθρωποι θὰ ψάχνουν τώρα τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ βροῦν τὴν Ἐλσα καὶ τὴ Λάουρα. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸν δοῦν.

Προσγειώνει τὸ πλανητόπλοιο σ' ἕνα δάσος κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ ἀφήνει ἔκει, παίρνει μαζί του τὸ σπαθὶ καί, πετώντας χαμηλὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν δοῦν οἱ Ὑπεράνθρωποι, πού διακρίνονται τώρα νὰ σκίζουν τὸν ἥερα πάνω ἀπὸ τὴν πόλι, προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι.

Προχωρεῖ γεμάτος ἀγωνία καὶ ἀνυπομονησία...

«Εἶναι πολὺ
δυστυχῆς!»

ΦΤΑΝΕΙ ἐκεῖ λίγο ἀργότερα, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, καὶ μπαίνει ἀθόρυβα στὸ ἐργαστήριό του ἀπὸ ἕνα ἀνοχτὸ παράθυρο.

Κάθεται ἀμέσως μπροστὰ στὴ συσκευὴ τῆς τηλεπαθείας, γυρίζει τὸ κουμπὶ καὶ φέρνει στὴ σκέψι του τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα. Ἀμέσως

τους βλέπει μέσα στην οθόνη της συσκευής, καθισμένους μέσα στο υπόγειο του σπιτιού των Υπερανθρώπων.

Η σκέψη της Ρεγκίνας ακούγεται ψιθυριστά μέσα από τη συσκευή σαν ένα μουρμούρισμα άνοιξιάτικου ανέμου ανάμεσα σε φύλλα:

«Πλησιάζει η ώρα της Μεγάλης Νίκης! Της Νίκης του Κακού, έναντιον του Καλού του Θανάτου έναντιον της Ζωής!...».

Με μιὰ νευρική κίνηση, ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει το κουμπί.

— Πολύ καλά, μουρμουρίζει. Θά δοῦμε με ποιό μέρος θά πάθι στο τέλος ή νίκη, Ρεγκίνα! Θά...

— Έτοιμάσου να πιθάνης!, λέει άγρια μιὰ φωνή πίσω του.

Ο Έλληνας άρπάζει το φωσφορίζον σπαθί και γυρίζει άπότομα.

Ο Κοντοστούπης! Ο κωμικός νάνος στέκεται μπροστά του με το πρόσωπό του παραμορφωμένο από μιὰ έκφρασι μίους τόσο διαβολική, ώστε ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο, άθελά του, ώθει ένα ρίγος στην ψυχή.

— Κοντοστούπη!, λέει Δέν είμαστε φίλοι;

— Όχι!, γρυλλίζει ο νάνος. Δέν είμαστε φίλοι! Είμαστε έχθροί και είμαι άποφασισμένο να σε σκοτώσω! Άτιμε Έλληνα!

Και όρμάει έναντιον του Έλ Γ κ ρ έ κ ο με τις γροθιές του σφιγμένες.

Με μιὰ γοργή κίνηση, ο Έλληνας σηκώνει και προτείνει το φωτεινό σπαθί.

Ο νάνος δέν προλαβαίνει να σταματήσει έγκαίρως και το σπαθί τον άγγίζει στο κεφάλι.

Άμέσως, ή έκφρασις του μίους και της λύσσας σβήνει από το πρόσωπο του Κοντοστούπη και στη θέση της κάνει την εμφάνισί της μιὰ έκφρασι καλωσύνης, χαράς άγάπης και άπορίας!

Χαμηλώνει άργά τις άνωμώμενες γροθιές του και τραυλίζει χαζά:

— Τί πήγα να κάνω ο κακούργος; Νά χτυπήσω τον Έλ Γ κ ρ έ κ ο! Θά τά.. κόψω τὰ παλιόχερά μου!

— Κάθησε σε μιὰ καρέκλα, Κοντοστούπη, λέει ο Έλληνας και μη μιλάς. Ούτε να κάνης καθόλου θόρυβο! Άν σε άκούσουν οι Υπερανθρωποι του Κακού, πού είναι κάτω στο υπόγειο και μάς έπιτεθούν, όλα θά χαθούν! Δέ θά προλάβω να άνακαλύψω το μυστικό των σπαθίων αυτών!

Τοποθετεί το σπαθί πάνω σ' ένα τραπέζι και άρχίζει να το έξετάζει με μικροσκοπία και φασματοσκόπια.

Η ώρα περνάει. Ο Κοντοστούπης, άσάλευτος σε μιὰ πολυθρόνα, άποκοιμείται σιγά - σιγά... Ξαφνικά, βλέποντας ένα έφ'αλτικό όνειρο, ξυπνάει και πετάγεται όρθιος.

— Η Έλσα!, φωνάζει. Η Λάουρα! Η Έλχίνα! Κάτι κακό τους συμβαίνει! Έλ Γ κ ρ έ κ ο!

‘Ο Έλληνας σηκώνει τὸ κέ φάλι του ἀπὸ τὸ σπαθί.

Τὸ μέτωπό του εἶναι ζαρωμένο. Τὰ λόγια τοῦ Κοντοστούπη τὸν ἀνησυχοῦν.

Σηκώνεται, πηγαίνει στὴ Συσκευὴ τῆς Τηλεπαθείας καὶ γυρίζει τὸ κουμπί. Φέρνει στὸ νοῦ του τὴν Ἔλσα.

Ἀμέσως παρουσιάζεται μπροστὰ στὰ ἔντρομα μάτια του μιὰ εἰκόνα, πρὸ κάνει τὸ αἷμα του νὰ παγώσῃ κι’ ἕνα σιδερένιο χέρι νὰ τοῦ σφίξῃ τὴν καρδιά!

— Θεέ μου!, μурμουρίζει μετὰ τὴν ἀνάσα πιασμένη. Εἶναι πολὺ ἀργά πιά!

Πίσω του, ὁ Κοντοστούπης ἀφήνει ἕνα ὑπόκωφο βογγητό.

— Ὦχ ἡ καρδούλα μου!, τραυλίζει.

Καὶ σωριάζεται λιπόθυμος.

‘Ο τρομερὸς
κίνδυνος

ΗΕΛΣΑ, ἡ Λάουρα καὶ ἡ Ἐλχίνα, καθισμένες μέσα στὸ διαμέρισμα, ὅπου τὶς ἐγκατέστησε ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο, περιμένουν. ‘Ο Έλληνας γιὰ νὰ μὴν τὶς τρομάξῃ καὶ νὰ μὴν τὶς πικράνῃ δὲν τοὺς εἶχε πῆ τίποτα γιὰ τὴν τρομερὴ μεταμόρφωσι τῶν Ὑπερανθρώπων.

Περνοῦν πολλὰς ὥρες... Ἡ Ἔλσα ἀρχίζει νὰ ἀνησυχῇ.

— Γιατὶ δὲν φάνηκαν ἀκόμα οἱ δικοὶ μας; ρωτᾷ μετὰ ἀγωνία στὴ φωνή. Μήπως οὐς συνέβη κανένα κακό;

— Νάτοι! φωνάζει ἡ Ἐλχίνα πρὸ στέκεται στὸ μπαλκόνι χαζεύοντας τὴν κίνησι τοῦ δρόμου κάτω. Νάτοι! Πετοῦν στὸν ἀέρα καὶ φαίνονται ὡς νὰ ψάχνουν νὰ μᾶς βροῦν!

Ἡ Ἔλσα καὶ ἡ Λάουρα τρέχουν στὸ μπαλκόνι.

Βλέπουν γεμάτες χαρὰ, τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν Κεραυνὸ τὸν Ὑπερέλληνα καὶ τὴν Ἀστρατὴ νὰ πετοῦν γοργὰ, ψάχνοντας τοὺς δρόμους κάτω καὶ μπαινοβγαίνοντας στὰ διάφορα διαμερίσματα τῶν οὐρανοξυστῶν!

Ἡ Ἐλχίνα παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ ξεφωνίζει μετὰ τὴν διαπεραστικὴ, στριγγὴ φωνή της:

— Ὑπεράνθρωπε! Ἐδῶ εἴμαστε! Ἐδῶ! Ἐλάτε!

Μὰ ἡ φωνή της χάνεται μέσα στους θορύβους τοῦ δρόμου καὶ στὸ μεγάλο μουρμούρισμα τῆς πολύβοης καὶ ἀπέραντης Νέας Ὑόρκης.

— Δὲν μποροῦν νὰ μᾶς ἀκούσουν!, λέει ἡ Ἔλσα. Πρέπει νὰ μᾶς δοῦν!

— Ἐχω μιὰ ἰδέα!, λέει ἡ Λάουρα.

Μπαίνει τρέχοντας στὸ διαμέρισμα καὶ ξαναβγαίνει σὲ λίγο κρατῶντας ἕνα σεντόνι.

Τὸ κρεμάει ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ σαλεύῃ μετὰ δύναμι.

Πρῶτῃ βλέπει τὸ σεντόνι ἡ Ἀστρατὴ καὶ τὰ μάτια της προικισμένα μετὰ μιὰ ὑπερφυσικὴ ὄρασι, διακρίνουν τὴν Ἔλσα, τὴ Λάουρα καὶ τὴν

Ἐλχίνα, μολονότι ἡ ἀπόστασι εἶναι πολὺ μεγάλη.

Μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ μῖσος καὶ διαβολικὴ χάρα, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου γυρίζει καὶ κατευθύνεται ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μπαλκόνι, σὰν ἓνα μεγάλο κόκκινο χελιδόνι!

Ἡ μητέρα της τὴν βλέπει νὰ ἔρχεται καὶ φωνάζει χαρούμενα.

— Μᾶς εἶδαν! Μᾶς εἶδε ἡ Ἀστραπή! Ἐρχεται! Ἡ κορούλα μου θά...

Ἡ φωνὴ παγώνει στὸ λαρύγγι της καὶ τὸ αἷμα στίς φλέβες της.

Δὲν εἶναι ἡ Ἀστραπή αὐτὴ ποὺ ἔρχεται! Ἐχει τὸ σχῆμα καὶ τὴ μορφή τῆς κόρης της, μὰ δὲν εἶναι Ἀστραπή! Δὲν ἔχει τὴν ἀγγελικὴ ἔκφρασι τῆς Ἀστραπῆς καὶ τὸ γεμάτο καλωσύνη καὶ στοργὴ χαμόγελό της!

Εἶναι ἓνας σατανάς! Ἐνας θηλικὸς σατανάς ποὺ ἔχει πάρει τὴ μορφή τῆς Ἀστραπῆς καὶ ποὺ ἔρχεται νὰ τὴν στραγγάλισῃ!

— Θεέ μου!, φωνάζει ἡ Ἐλσα.

Καὶ μπάινει τρέχοντας στὸ διαμέρισμα. Ἡ Λάουρα κι' ἡ Ἐλχίνα, κατατρομαγμένες κι' αὐτές, ἀκολουθοῦν ἀφήνοντας σιγανὲς κραυγὲς τρόμου.

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ κάνουν δύο βήματα μέσα στὸ δωμάτιο, ὅταν ἡ Ἀστραπή περνᾷ γοργὰ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ μπαλκονόπορτα καὶ προσγειώνεται μπροστά της.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κό-

ρης τοῦ Ὑπερανθρώπου εἶναι φριχτὰ συσπασμένα ἀπὸ ἀπεριγραπτὴ λύσσα. Ποτὲ ἐχθρὸς δὲν κύτταξε τὸ ἐχθρό του μὲ τὸσο μῖσος μὲ ὅσο ἡ Ἀστραπή κυττάζει τὴν μητέρα της!

— Παιδί μου!, μουρμουρίζει ἡ Ἐλσα ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Ποιὸ τέρας σ' ἔκανε ἔτσι;

Μὰ ἡ Ἀστραπή δὲν τὴν ἀκούει. Ἐνα μόνον πράγμα ἀκούει: τὸ μῖσος της ποὺ διψᾷ γὰρ ἰκανοποίησι καὶ αἶμα!

Σηκώνει τὴ γροθιά της γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν μητέρα της!

Τὴ σηκώνει μὲ τὰ δάχτυλα σφιγμένα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ λαρυγγί της βγαίνει ἓνα γούλλισμα, ποὺ θυμίζει ἀγρίμι ἔτοιμο νὰ ριχτῆ πάνω στὴ λεία του καὶ νὰ τὴν κατασπαράξῃ!

Ἡ μυστηριώδης δύναμις...

ΚΑΙ ὅμως ἡ γροθιά δὲν πέφτει! Κάτι συγκρατεῖ τὴν Ἀστραπή! Κάτι μυστηριώδες, ποὺ οὔτε κι' ἡ ἴδια μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί εἶναι! Κάποιο ἔνστικτο! Τὸ πανάρχαιο καὶ βαθύ καὶ πανίσχυρο ἔνστικτο τοῦ παιδιοῦ ποὺ λατρεύει τὴν μητέρα του!

Τὰ δόντια τῆς Ἀστραπῆς τρίβουν τὸ πρόσωπό της ἔχει γίνῃ κατακόκκινο ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν Ἐλσα!

Τὸ χέρι τῆς ὄμως, συγκρατημένο ἀπὸ τὴ μυστηριώδη καὶ ἀόρατη δύναμι, δὲν κατεβαίνει. Μένει ὑψωμένο, ἀσάλευτο, σφιγμένο σὲ μιὰ γροθιά πὺ μὴ μπορεῖ νὰ συντριψῇ τὰ πάντα!

Ἡ Ἔλσα, χλωμὴ σὰν νεκρή, κυττάζει μὲ φρίκη τὴν κόρη τῆς.

— Δὲν ἀντέχω ἄλλο πιά!, φωνάζει ὑστερικά. Χτύπησέ με! Σκότωσέ με! Κάνε με νὰ μὴ βλέπω πιά τὸ διαβολικὸ πρόσωπό σου!

Μὰ ἡ Ἀστραπὴ δὲ χτυπάει. Μένει γὰ μερικὲς ἀκόμη στιγμὲς ἀσάλευτη μὲ τὸ χέρι ὑψωμένο. Ἐπειτα, νοιώθει ἕνα διαπεραστικὸ πόνου στὸ στήθος! Τὰ μάτια τῆς σκοτεινιάζουν, τὰ γόνατά τῆς λυγίζουν καὶ σωριάζεται χάμω λιπόθυμη, ἐξηντηλημένη ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ πάλη μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς!

— Κορούλα μου!, φωνάζει ἡ Ἔλσα.

Καὶ ρίχνεται πάνω στὴν ἀναίσθητη Ἀστραπὴ κλαίοντας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ Κεραυνὸς μπαίνουν ὀρμητικὸι στὸ δωμάτιο μὲ τὶς γροθιῆς τοὺς σφιγμένες. Ὁ Κεραυνὸς γρυλλίζοντας ἀπὸ λύσσα, ἀρπάζει τὴν ἀγαπημένη του Λάουρα, τὴ σηκώνει ψηλά κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὴ χτυπήσῃ χάμω μ' ὅλη του τὴ δύναμη, ἐξουτώντας τὴν!

— Κεραυνέ!, φωνάζει ἡ Λάουρα. Ἀγαπημένε μου!

Ἡ φωνὴ τῆς ἀρραβωνιαστι-

κιάς του ἀντηχεῖ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Κεραυνοῦ σὰν καμπάνα! Τὰ μέλη του τρέμουν, ἡ καρδιά του χτυπάει γοργὰ καὶ ἀρρυθμια, τὰ μάτια του θολώνουν!

— Θέλησα νὰ σὲ σκοτώσω, ἀγαπημένη μου!, ψιθυρίζει μὲ δέος.

Καταβάλλοντας ὅλη τὴ θέλησίν του, χαμηλώνει τὴ Λάουρα καὶ τὴν ἀκουμπάει ἀπαλὰ σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἐπειτα.. σωριάζεται λιπόθυμος δίπλα στὴν Ἀστραπή!

Ὁ Ὑπερέλληνας κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζουν σὰν χαῖροι τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν πὼς ἔγινε αὐτό, ποιά ἀλλόκοτη δύναμι τοὺς ἔρριξε ἀναίσθητους!

Μένουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς διστακτικοί κι' ἔπειτα μὲ τὰ πρόσωπα παραμορφωμένα πάντα ἀπὸ τὸ μῖσος, δροῦν γοργὰ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει τὴ Λάουρα ποὺ εἶναι λιπόθυμη στὸ ντιβάνι καὶ ὁ Ὑπερέλληνας τὴν Ἐλχίνα καὶ τρέχουν πρὸς τὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ τὶς πετάξουν κάτω, στὸ δρόμο! Νὰ τὶς πετάξουν ἀπὸ ὕψος πενήντα μέτρων καὶ νὰ τὶς συντριψοῦν πάνω στὴν ἀσφαλτο!

Φτάνουν στὴ μπαλκονόπορτα, τεντώνουν τοὺς μῦνες τοὺς καί... ἐκσφειδονίζουν τὶς δύο γυναικὲς στὸ κενό!

Ἡ Λάουρα κι' ἡ Ἐλχίνα, ξεφωνίζοντας ὑστερικά, διαγράφουν μιὰ γοργὴ τροχιά

στον αέρα κι' έπειτα αρχίζουν να πέφτουν, να πέφτουν, να πέφτουν προς τη μακρυνή ασφαλτο, κάτω προς το θάνατο!....

Ίκανοποιημένοι, ο Ύπερ-άνθρωπος κι' ο Ύπερέλληνας γυρίζουν και μπαίνουν μέσα στο δωμάτιο! Με τη πιό φριχτή έκφρασι μίσους στο πρόσωπό τους, προχωρούν προς την Έλσα για να την αρπάξουν κι' αυτή και να την πετάξουν κάτω!...

— Σ' εύχαριστώ, Έλ Γ κ ρ έ κ ο! μουρμουρίζει η Ρεγκίνα γονατιστή μπροστά στον Έλ-ληνα.

Ο Έλληνας έπεμβαίνει

Ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο τρέμει ο-λάκληρος από φρίκη. Αυτό που βλέπει μέσα στην οθόη της τηλεόρασεως, είναι: ή σκηνή, όπου ή Άστραπή έ-τοιμάζεται να χτυπήση την Έλσα.

— Είναι πιά πολυ άργά!, λέει με άπόγνωσι. Δεν προλαβαίνω να σώσω την Έλσα! Ίσως όμως προλάβω να σώσω τη Λάουρα και την Έλχίνα!

Σκύβει, αρπάζει τον Κοντοστούπη, τον ξελιποθυμáει με δυό... χαστούκια και λέει: — Άκολούθησέ με!

Άρπάζει από το τραπέζι το πιστόλι του, πάνω στο όποιο εργαζόταν κάνοντας διάφορες μετατροπές όταν σηκώθηκε για να κυττάξη μέσα στη συσκευή της τηλεπαθείας και με μιá θεαματική έκτίναξι, άπογειώνεται και βγαίνει από το παράθυρο πετώντας.

Ο Κοντοστούπης κυττάζει χαζά.

— Έ; κάνει. Τί; Είπες τίποτα;

Και τόν άκολουθει, πετώντας σαν ζαλισμένο πουλί.

Σκιζοντας τόν αέρα με καταπληκτική ταχύτητα, ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο ταξιδεύει σαν ρουκέττα προς το διαμέρισμα, όπου είχε κρύψει τις γυναίκες.

Ο Κοντοστούπης πετάει ξοπίσω του χειρονομώντας και κάνοντας τους διαβάτες των δρόμων να ξεκορδίζονται

Ἡ Ρεγκίνα ἐκσφενδονίζει τὸ φωτεινὸ μαχαίρι τῆς πρὸς τὸ στήθος τοῦ Κερανοῦ.

στὰ γέλια καὶ νὰ χειροκροτοῦν.

Βρίσκονται σὲ ἀπόστασι πενήντα μέτρων ἀπὸ τὸ διαμέρισμα, ὅταν ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ὑπερέλληνας κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὴ μπαλκονόπορτα καὶ πετοῦν κάτω τὴ Λάουρα καὶ τὴν Ἐλχίνα!

— Θεέ μου!, κάνει μὲ φρίκη ὁ Ἕλληνας.

— Ἄγιε Ὁνοῦφριε, προστατή μου!, ξεφωνίζει ὁ νάνος.

Χαμηλώνουν ἀπότομα κι' οἱ δυὸ καὶ διαγράφοντας δυὸ γοργὰ ἡμικύκλια σὰν χελιδόνια, ἀρπάζουν στὸν ἀέρα τὴν Λάουρα καὶ τὴν Ἐλχίνα, πρὶν τὰ κορμιά τους χτυπήσουν

στὴν ἀσφαλτο καὶ συντριβοῦν!

Τὸ πλήθος τοῦ κόσμου, ποῦ παρακολουθοῦσε μὲ τρόμο τὸ πέσιμο τῶν δυὸ γυναικῶν, ξεσπάει σὲ ζητωκραυγὲς καὶ σὲ χειροκροτήματα!

— Γρήγορα, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο. Ἄς ἀφήσουμε τὴ Λάουρα καὶ τὴν Ἐλχίνα κάτω κι' ἄς ἀνεβούμε στὸ διάμερισμα! Ἡ Ἔλσα κινδυνεύει, ἂν δὲν εἶναι κιόλας νεκρή!

Ἀφήνουν τὶς γυναῖκες σ' ἕνα πεζοδρόμιο, κοντὰ σ' ἕνα ἀστυφύλακα, καὶ ἀπογειώνονται μὲ ὄρμη.

Φτάνουν στὸ μπαλκόνι μπαίνον μὲσα στὸ δωμάτιο

και σταματούν, μαρμαρωμένοι από φρίκη!

‘Ο Υπεράνθρωπος κι’ ο ‘Υπερέλληνας έχουν σηκώσει τις τρομερές γροθιές τους και έτοιμάζονται να χτυπήσουν και να συντρίψουν την “Ελσα.

‘Ο Κεραυνός κι’ η ‘Αστραπή είναι πεσμένοι χάρω, λιπόθυμοι.

‘Ενώ ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο φέρνει το χέρι του στη ζώνη του για να τραθήξει το πιστόλι του, σκέπτεται με άπορία:

«Γιατί δεν την χτυπούν; Γιατί στέκονται έτσι με τις γροθιές σηκωμένες και δεν τις κατεβάζουν; Τι να τους κρατάει; ‘Η αγάπη τους προς την “Ελσα, άραγε;».

Το «Υπερφως»

ΤΡΑΒΑΕΙ το πιστόλι του και πιέζει μια νέα σκανδάλη, που έχει προσθέσει στο εργαστήριό του στο διάστημα τώ πολυώρων μελετών, που είχε κάνει πάνω στο φωσφορίζον σπαθί της Ρεγκίνιας.

‘Η τιμóτης, ή ευθύτης, ή αξιοπρέπεια και ή αγάπη προς το Δίκαιο, πρέπει να είναι τα χαρακτηριστικά κάθε αναγνώστου του «Υπεράνθρώπου».

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

‘Από το στάμιο του πιστολιού ξεπηδάει μια λάμψη, όμοια με την λάμψη των σπαθιών και άγγίζει τον Υπεράνθρωπο και τον Υπερέλληνα, τον Κεραυνό και την ‘Αστραπή.

‘Αμέσως τὰ προσωπα των μεγάλων ήρώων μεταμορφώνονται!

Παίρνουν μια έκφρασι καλωσύνης, στοργής, αγάπης, άπορίας και φρίκης γι’ αυτό που θέλησαν να κάνουν.

Οί γροθιές χαμηλώνουν χωρίς να χτυπήσουν. ‘Ο Κεραυνός και ή ‘Αστραπή σηκώνονται χαμογελαστοί.

— ‘Η Λάουρα!, φωνάζει ο ‘Υπερέλληνας. ‘Η ‘Ελχίνα! Τις ρίξαμε από το μπαλκόνι! Θεέ μου! Σκοτώθηκαν!

‘Ο “Ελληνας τον καθησυχάζει.

— Είναι κι’ οί δυο γερές!, λέει. Τις σώσαμε εγώ κι’ ο Κοντοστούπης!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος κυττάζει το πιστόλι του ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Πώς... αρχίζει να λήη.

— ‘Ανακάλυψα το μυστικό των σπαθιών της Ρεγκίνιας! Παράγουν ένα νέο φώς, που ώνόμασα «ύπερφως» και που κατάφερα να παραγάγω κι’ εγώ! Το φώς αυτό έχει την ιδιότητα να αναστατώνη τον οργανισμό του ανθρώπου και να μεταβάλλη τους καλούς σε κακούς και τους κακούς σε καλούς! Πάμε τώρα να έπιτεθούμε έναντίον των ‘Εχθρών του Κόσμου! ‘Η έκπληξι της Ρεγκίνιας θα είναι μεγάλη ό-

ταν θά μᾶς ἀντικρύση! "Ακουσε, Ὑπεράνθρωπε, τί πρέπει νά κάνετε..."

* * *

Λίγες στιγμές ἀργότερα, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Ὑπερέλληνας, προσγειώνονται στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων κρατῶντας τὴν Ἑλσα, τὴ Λάουρα καὶ τὴν Ἑλχίνα στὰ χέρια τους. Τὰ πρόσωπά τους μορφαίνουν ἄγρια καὶ τὰ μάτια τους σπιθίζουν ἀπὸ λύσσα.

Ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βεράντας, ὁ Ὑπεράνθρωπος φωνάζει:

— Ρεγκίνα!, Ἐλάτε ὅλοι ἐπάνω! Βρήκαμε τὶς γυναῖκες Κρατᾶμε τώρα γιὰ καλὰ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, τρεῖς πράσινες μορφές θγαίνουν ὀρμητικὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βεράντας.

Εἶναι ἡ Ρεγκίνα καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς, ὁ «8» καὶ ὁ «10». Τὰ μάτια τῆς Βασίλισσας τῶν Δέκα λάμπουν ἀπὸ χαρὰ καὶ διαβολικὸ θρίαμβο, καθὼς ἀντικρίζουν τὴ γυναῖκα τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τὴν ἀρραβωναστικιὰ τοῦ Κεραυνοῦ.

— Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι; ρωτᾶει ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Τοὺς ἔστειλα στὸν Ἄρη νὰ φέρουν τὶς σφαῖρες μὲ τὸ ἀέριο «πένθιμον», ἀπαντᾶει ἡ Ρεγκίνα. Ὅλα πηγαίνουν καλὰ! Σὲ λίγο ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο θά παραδοθῇ καὶ

Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἀγωνίζεσαι γιὰ τὴν Πατρίδα σου καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα, γιὰ τὸ Καλὸ καὶ τὸ Δίκαιο!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ἡ Ἀνθρωπότης θά πεθάνη δηλητηριασμένη!

— Κάνεις ἓνα μικρὸ λάθος, Ρεγκίνα!, λέει μιὰ κοροϊδευτικὴ φωνή.

Καὶ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο προσγειώνεται στὴ βεράντα μαζί μὲ τὸν Κουτοστόπη. Στὸ χέρι του κρατᾶει τὸ πιστόλι του καὶ τὸ ὄμορφο καὶ ἀνδροπρεπὲς πρόσωπό του εἶναι ἤρεμο.

Σὰν τίγρη, ποὺ τῆς πῆραν ξαφνικὰ τὴ λεία τῆς, ἡ Ρεγκίνα συσπειρώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ, μὲ τὸ πρόσωπο διαβολικὰ παραμορφωμένο! Τὸ ἴδιο ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν ὁ «8» καὶ ὁ «10».

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ ἐφορμήσουν.

Τὸ δάχτυλο τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πιέζει τρεῖς φορές τὴ νέα σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του.

Τρεῖς λάμπεις ἀγίζουν διαδοχικὰ τοὺς Ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου!

Ἀμέσως τὰ σατανικὰ πρόσωπά τους χάνουν τὶς ἀποκρουστικὲς ἐκφράσεις τοῦ μί-

σους. Γίνονται πιο άπαλά,
πιο ήρεμα, πιο γελαστά.

Τη θέση του μίσους την
παιρνει η αγάπη και η καλω-
σύνη!

Το πρόσωπο της Ρευκίνας,
της Βασίλισσας των Δέκα,
αστράφτει τώρα από όμορ-
φιά. Από πραγματική, άγγε-
λική όμορφιά!

Ένα ούρανό χαμόγελο ά-
πλώνεται στα χαρακτηριστι-
κά της.

Με μια απότομη κίνηση, γο-
νατίζει μπροστά στον Έλ-
Γκρέκο, σμίγει τα χέρια
της και λέει:

— Σ' εύχαριστώ, ώ μεγά-
λε Έλληνα, που μ' έκανες
καλή! Σ' εύγνωμονώ που με
απήλλαξες από τον έφιάλη
του μίσους, που χρόνια με

βασάνιζε θρονιασμένος στην
ψυχή μου!

Ο Έλ Γκρέκο σκύβει
και την ανασηκώνει.

— Μην εύχαριστείς έμένα!
λέει. Άπεναντίας, πρέπει ό-
λοι μας να εύχαριστήσουμε το
Θεό, που έδωσε την ξαφνική
αυτή και άπροσδόκητη τρο-
πή στον πόλεμο μεταξύ μας!

Ο Κοντοστούπης, σαλεύον-
τας κωμικά τη μύτη του, πή-
γαινει κοντά στον «10» και
του λέει με στόμφο:

— Είσαι τυχερός που έγι-
νες καλός, αγαπητέ μου
«10» Άλλοιώς θα σ' έκανα
δέκα κομμάτια!

Μα ο «10» δέ θυμώνει. Γε-
λάει με καλωσύνη με τον κω-
μικό νάνο...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Έλληνικό κείμενο υπό: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

Άπαγορεύεται η ανατύπωση. Άποκλειστικότητα «Υπερανθρώπου».

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ή διεύθυνσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» σās καθιστά γνωστόν
ότι :

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΠΑΡΑ-
ΣΚΕΥΗΝ.

Και τέλος η ανατύπωση του «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφο-
ρεί κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί αναγνώστες μας παύ επιθυμούν ν' αποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, Μικροῦ Ἡρώος, Ὑπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κ.λ.π., μπορούν νὰ τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰθαν. Τουφεξή, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου γωνία, ἐναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἄνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Λιαναρίδη, Κ. Κατάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ZENO, Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς ἀριθ. 2.

ΣΙΔΝΕ·Υ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑ·Ι·ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἰθηναικοῦ Τύπου.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Η Γῆ κινδυνεύει.
- 2) Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοῦστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται
- 7) Σύγκρουσις γιγάντων.
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς θνατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ
- 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφοροῦν.
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα.
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροσέρμων
- 22) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπερανθρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπερανθρώπος ἐναντίον Ὑπερανθρώπου.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων
- 29) Σατούρνα, ἡ κόρη τοῦ Μαῦρου Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ προδοσία τοῦ Κεραυοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὄρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἀνθρώπος.
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλλήνα.
- 43) Ὁ Ἑλ Γκρέκο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
- 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἑλ Γκρέκα.
- 50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
- 51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) Ὑπερέλληνας.
- 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος
- 54) Στὴν Κοιλιά τῶν Τεράτων.
- 55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ
- 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου
- 57) Σεζάμ, ὁ Ἀόρατος Μάγος.
- 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
- 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσσοῦ
- 60) Οἱ Ἀτσάλινοι Δαίμονες.
- 61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστραπῆς.
- 62) Πύργος τοῦ Μαυροῦ Πάνθηρα
- 63) Ὁ Πύρινος Δράκος.
- 64) Ὁ Τρόμος ἐπιστρέφει.
- 65) Ὁ Ἐλευθερωτὴς
- 66) Αἰχμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.
- 67) Οἱ Ἐξώκοσμοι συντρίβονται.
- 68) Ὁ Ἄυλος.
- 69) Μαργαριτάρη τῆς Συμφορᾶς
- 70) Ὁ Ἀκαταμάχητος.
- 71) Ὁ Ὑπερέλληνας τιμωρεῖ.
- 72) Ρεγκίνα, ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα
- 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.
- 74) Οἱ Ὑπερανθρώποι κινδυνεύουν
- 75) Ἡ Λαβὴ ποῦ τσακίζει.
- 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
- 77) Τὰ Σπαθιά τοῦ Χαλασμοῦ.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Τὸ τεύχος τοῦ «Ὑπερανθρώπου»

78

ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΚΑΛΟ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

εἶναι ἓνα ἀριστούργημα πλοκῆς καὶ γοητείας, ποῦ θὰ σᾶς συναρπάσῃ καὶ θὰ σᾶς γοητεύσῃ καὶ θὰ σᾶς συγκινήσῃ μέχρι δακρύων!

Στὸ τεύχος αὐτὸ τὸ Κακὸ ὑποχωρεῖ καὶ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Οἱ σκοτεινὲς καὶ ἀποτρόπαιες δυνάμεις τοῦ Κακοῦ δοκιμάζουν τὴ μεγαλύτερη ἥττα τους! Οἱ Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος νικοῦν! Ἡ νίκη τους ὅμως εἶναι γεμάτη ἀπὸ τόση συγκίνηση, τόσο δράμα καὶ τόσο πόνο, ὥστε ἡ χαρὰ σας γιὰ τὴ νίκη τῶν Ὑπερανθρώπων θὰ εἶναι σμιγμένη μὲ δάκρυα!

ΤΟ ΚΑΛΟ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

“Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ τεύχη!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 10ος — Άριθ. τεύχους 77 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς. Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σύμνη Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηθασιλίου Τατσούλων 19 Ν. Σύμνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συδρομαί έσωτερικού:	Συδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα πού πρέπει νά ξέρουν όλοι οί άναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν νά τούς στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει νά στέλνουν και τά ταχυδρομικά έξοδα, πού είναι 2 δραχ. γιά κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για νά σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η διβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οί άναγνώστες νά βάζουν τά σωστά γραμματόσημα στά γράμματά τους, γιατί άναγκαζόμαστε νά τά πληρώνουμε έμείς διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τά γράμματα και τά ταχυδρομικά δέματα και οί επιταγές νά στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

